REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3381/2026-10

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Nives Šimunović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Milana Kreša, OIB: 44891585378 iz Zagreba, Čileanska ulica 10, zastupanog po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d. OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenije 6, zastupanog po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ćurković & Šanjug d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, na glavnoj i javnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 16. listopada 2026. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Ivona Sumića, odvjetnika, te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 30. listopada 2026. godine,

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 016-2214/2006 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 15.09.2006.g., u dijelu kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, da tužitelju Milanu Krešu, OIB: 44891585378 iz Zagreba, Čileanska ulica 10, isplati iznos od 616,25 eura, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 01.05.2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023.g. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, da tužitelju Milanu Krešu, OIB: 44891585378 iz Zagreba, Čileanska ulica 10, na i me uglavničenih zakonskih zateznih kamata isplati iznos od 1.153,82 eura, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.173,18 eura, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 30. listopada 2026. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da su tužitelj i tuženik dana 15.09.2006. godine zaključili Ugovor o kreditu, kojim je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita iznos od 79.200,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Navodi se da je člankom 5. Ugovora o kreditu, ugovoreno da se prilikom isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade kredita u iznosu od 1,25% od iznosa kredita. Tužitelj navodi da je odredba kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade ništetna. Nadalje, tužitelj navodi da mu je tuženik 27.09.2006.g. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 1,25% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 616,25 eura (tzv. ulazna naknada). Poziva se na odredbu čl. 81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača (NN96/03), koja propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovaca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, da je čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, propisano da je nepoštena odredba ništetna. Ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi navodno nastaju tuženiku prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdali naplaćivanje naknade od korisnika kredita. Tužitelj tvrdi da se radi o nepoštenoj i ništetnoj ugovornoj odredbi, te predlaže donošenje presude kojom će sud utvrditi ništetnost ugovorne odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, koja se odnosi na naknadu za obradu kredita i naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 616,25 eura, sa zateznom kamatom koja teče od 01.05.2026.g. do isplate, te da mu isplati na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata iznos od 616,25 eura, uz naknadu parničnog troška, sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare i osporava činjenične navode tužbe, te osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik navodi da visina i datum naplaćene naknade nije sporan. Objašnjavajući prigovor zastare tuženik navodi da se za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastarni rok od pet godina, što znači da je za sva potraživanja nastala prije 12. svibnja 2021. godine nastupila zastara potraživanja. Navodi da je osim kondemnatornog zahtjeva u zastari i deklaratorni zahtjev koji ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav

zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu, što u ovom slučaju nije ispunjeno. Tuženik navodi da u tužbi nisu izneseni činjenični navodi, vezani za ništetnost odredbi Ugovora o kreditu, te smatra da tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu. Tvrdi da je odredba kojom se ugovora naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva i da je takva odredba bila dopuštena prema pozitivnim zakonskim propisima. Tuženik prigovara da bi tužitelj imao status potrošača. Nadalje, ističe da je pravno neutemeljen tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu zateznih kamata u apsolutnom iznosu. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Tijekom postupka provedeni su dokazi pregledom Ugovora o kreditu, potvrdi o naplati naknade, obračuna zakonskih zateznih kamata i saslušanjem tužitelja osobno kao parnične stranke.

4. Nakon provedenih dokaza, sud nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 15.09.2006. godine zaključili Ugovor o kreditu, kojim je kreditor odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 79.200,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita.

6. Nije sporno da je ugovoren kredit u kunskoj protuvrijednosti koji je vezan uz valutu švicarski franak (CHF), da je tijekom otplate kredita došlo do promjene tečaja valute CHF, što je dovelo do povećanja anuiteta koje je tužitelj otplaćivao.

7. Nije sporno da je ugovorena odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, po kojoj je korisnik kredita dužan platiti davatelju kredita iznos od 1,25 % od vrijednosti odobrenog kredita, na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

8. Nije sporno da je dana 27.09.2006.g. tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 4.643,10 kn, odnosno 616,25 eura, dakle visina tužbenog zahtjeva i datum naplate utuženog iznosa nisu sporni. Nije sporna niti visina uglavničenih zateznih kamata u iznosu od 1.153,82 eura.

9. Sporno je pitanje zastare, pitanje ništetnosti odredbe o naknadi za obradu kredita. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva. Sporno je pitanje je li tužitelj imao svojstvo potrošača, prilikom sklapanja ovog ugovora o kreditu. Sporno je pitanje osnovanosti zatraženih zateznih kamata u apsolutnom iznosu.

10. Saslušan je tužitelj koji je naveo da je namjena kredita bila kupnja apartmana na moru u Novalji, koji apartman je kupljen sa svrhom da se koristi za ljetovanje njega i njegove obitelji, odnosno supruge i djece. Tužitelj je naveo da apartman nisu nikada iznajmljivali niti su ga koristili za neku poslovnu djelatnost. Izjavio je da je tada radio kao policajac i da nije niti mogao obavljati neku drugu djelatnost te je pojasnio da nije imao niti obrt niti trgovačko društvo. Prilikom dizanja kredita osobna bankarica mu je rekla da je dužan platiti naknadu za obradu kredita, te tužitelj navodi daje zajedno sa suprugom pristao na to, jer je naknada bila uvjet za dobivanje kredita. Tužitelj tvrdi da mu bankarica nije objasnila u čemu se sastoje troškovi obrade kredita koje mora platiti, već je samo rekla da naknadu može platiti gotovinom ili tako da se odbije od iznosa kredita, pa je on predložio da banka iznos naknade odbije od kredita. Naglasio da se radilo o svoti od oko 4.500,00 do 5.000,00 kn što tada nije bilo zanemarivo, već je taj iznos predstavljao jedan i pol mjesečne plaće koju je tužitelj tada primao. Još jednom je naglasio da nije mogao dobiti predmetni kredit, a da ne plati naknadu za obradu kredita te je naglasio da mu nije posebno obrazloženo koja je struktura naknade i na što se naknada odnosi.

11. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja, koji je djelovao iskreno, istinito i uvjerljivo. Utvrđeno je da je tužitelj zaključio ugovor o kreditu u svojstvu potrošača, jer

se radi o ugovoru o kreditu za kupnju apartmana na moru koji je tužitelj i njegova obitelj koristila isključivo za ljetovanje, a ne za iznajmljivanje niti za bilo kakvu poslovnu djelatnosti.

12. U pogledu dijela tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza korisnika kredita - tužitelja da plati tuženiku naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,25 % od iznosa kredita, navodi se da je spomenuta naknada u iznosu od 616,25 eura (4.643,10 kn) plaćena dana 27.09.2006. godine, o čemu nema spora među strankama.

13. Iz rezultata provedenih dokaza proizlazi da je banka svojom jednostranom odlukom unijela u ugovor o kreditu spomenutu ugovornu odredbu, nametnuvši tako korisniku kredita obvezu plaćanja naknade, bez prethodno provedenog pojedinačnog pregovaranja. Naime, radi se o standardiziranom, tipskom ugovoru o kreditu u koji je banka unijela odredbu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita, a da o tome nije bilo pojedinačnog pregovaranja s korisnikom kredita, ovdje tužiteljem. Iz iskaza tužitelja je razvidno da se nije mogao suprotstaviti takvoj ugovornoj odredbi, te da mu zaposlenici banke nisu objasnili na što se odnosi trošak obrade kredita. U ugovoru o kreditu također nema objašnjenja na što se točno odnosi sporna naknada i kakve troškove banka ima, koje bi potrošač bio dužan posebno plaćati prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

14. Tuženik nije pružio dokaz o opravdanosti takve odredbe, odnosno nije taksativno naveo što čini troškove obrade kredita. Tužitelj nije mogao sklopiti predmetni ugovor o kreditu ako ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi koja je, kako proizlazi, ugovorena po principu "uzmi ili ostavi", pa potrošač nije mogao utjecati na tu odredbu.

15. S obzirom na sve navedeno, radi se o jednostranoj odluci banke, koja je bez pregovaranja s drugom stranom, nametnula potrošaču navedenu odredbu o naknadi, pa je takva ugovorna odredba nepoštena i ništetna, sukladno čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Naime, odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, ugovorena je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokovala je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača.

16. Nije osnovan prigovor zastare. Naime, tužitelj je ovom tužbom pod točkom I. tužbenog zahtjeva postavio deklaratoran tužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu. Treba naglasiti da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328 ZOO-a), tako da isticanje prigovora ništetnosti nije ograničeno rokom, jer se radi o pravnom poslu (ili dijelu pravnog posla – ugovora) koji nije valjan od početka (ex tunc). Pod točkom II. tužbenog zahtjeva, postavljen je kondemnatorni zahtjev kojim tužitelj traži od tuženika isplatu stečenog bez osnove

17. Tužitelj osnovano ukazuje na pravno shvaćanje zauzeto na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. godine. Naime, u ovom slučaju se radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja kojim traži od tuženika da mu vrati ono što je neosnovano stekao temeljem ništetne odredbe ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, pa je nedvojbeno da zastara nije još ni počela teći, a kamoli da je već nastupila. Prema tome, neosnovan je tuženikov prigovor zastare, jer zastarni rok u odnosu na potraživanje isplate stečenog bez osnove, pa tako i iznosa plaćenog s osnova naknade za obradu kredita, teče od utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe. Kako je ništetnost utvrđena ovom presudom, zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti ove presude.

18. Tužitelj je u točki III. tužbenog zahtjeva zatražio isplatu uglavničenih zakonskih zateznih kamata na iznos plaćene naknade za obradu kredita u iznosu od 1.153,82 eura. Kamate su obračunate na iznos od 616,25 eura, za razdoblje od dana plaćanja naknade tj. od dana 27.09.2004.g. do dana 30.04.2026.g. kada je obračun napravljen. Prema obračunu koji je dostavljen u spis (list 6 spisa), proizlazi da zakonske zatezne kamate iznose 1.153,82 eura.

19. Tuženik je u podnesku od dana 30.09.2026.g. naveo da nije sporna visina uglavničenih zateznih kamata u točki III. tužbenog zahtjeva, u iznosu od 1.153,82 eura, ali i dalje osporava osnovanost takvog zahtjeva. Kako nije sporna visina, to nije bilo potrebe provoditi financijsko vještačenje.

20. Nije u pravu tuženik kad osporava osnovanost takvog zahtjeva. Naime, tužitelj ima pravo uglavničiti zakonske zatezne kamate na glavnicu potraživanja te iste obračunati i samostalno iskazati u apsolutnom iznosu, bez obzira je li glavna tražbina prestala ili nije. U prilog takvog pravnog stava, upućuje i recentna sudska praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prema kojoj, kada se traži obračunata kamata za određeno razdoblje dugovanja, bez procesnih kamata (jer zatezna kamata i dalje teče na glavnicu koja nije plaćena), onda nije riječ o osamostaljivanju kamate, već o drugačijem načinu izražavanja kamate, pa umjesto naznake da kamate teku od određenog datuma od određenog datuma, po određenoj stopi, nema zapreke da se kamate izraze kao kapitalizirane, odnosno izražene u apsolutnom iznosu za to određeno razdoblje (vidi odluku VSRH Rev 327/2013 od 06.03.2019.g.) S obzirom na navedeno, utvrđeno je da je i tužbeni zahtjev u točki III. osnovan.

21. S obzirom na izloženo, prihvaćen je u cijelosti tužbeni zahtjev te je utvrđeno da je ništetna odredba Ugovora o kreditu sadržana u čl. 5. koja se odnosi na obvezu tužitelja da plati tuženiku naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,25 % iznosa kredita. Ujedno je naloženo tuženiku da isplati tužitelju s osnova stjecanja bez osnove, iznos od 616,25 eura, sa zateznom kamatom tekućom od 01.05.2026. godine do isplate, te da s osnova uglavničenih zakonskih zateznih kamata isplati tužitelju iznos od 1.153,82 eura.

22. U pogledu tuženikovog osporavanja prava na zakonske zatezne kamate, navodi se da se radi o ugovoru o kreditu u kojem je na jednoj strani fizička osoba, potrošač (tužitelj) kao korisnik kredita, a na drugoj strani je banka (tuženik), dakle ovlaštena financijska institucija. Predmetni ugovor o kreditu je bio unaprijed formuliran od strane tuženika i o odredbama tog ugovora, tužitelj nije mogao pregovarati sa tuženikom. Tuženik je financijska institucija koja se u svom poslovanju bavi zaključenjem ugovora ove vrste, te je u pogledu stručnosti i kompetentnosti dominantan i znatno jači od potrošača. S obzirom na to, tuženik nije bio savjestan, pa kako se radi o stjecanju bez osnove, propisanom odredbom čl. 1111. ZOO/05, to tužitelju temeljem čl. 1115. ZOO/05, pripadaju zatezne kamate koje teku od dana kada je tuženik kao nesavjestan stjecatelj stekao iznos naknade za obradu kredita. Navedene zakonske zatezne kamate tužitelj je uglavničio, kako je već navedeno, te iznose 1.153,82 eura.

23. Kamatna stopa teče od dana 01.05.2026.g. do isplate, (s obzirom da je tužitelj obračunao i uglavničio zatezne kamate za razdoblje od 27.09.2006. do 30.04.2026.g. što je razvidno iz obračuna kamata na listu 6 spisa) po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa

proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

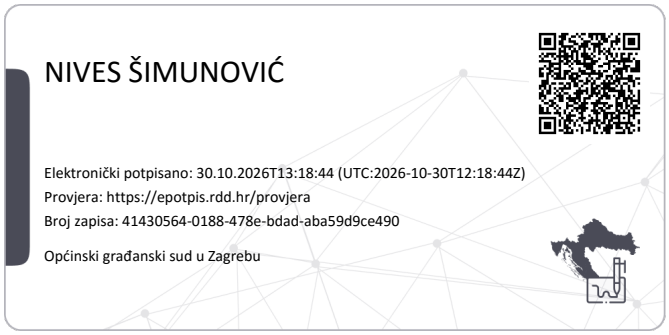
24. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku, a sastoji se od troška zastupanja tužitelja po punomoćniku - odvjetniku. Troškovi su obračunati po važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, po kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 eura.

25. Troškovi tužitelja obuhvaćaju: sastav tužbe – 100 bodova, sastav podneska od dana 27.07.2026.g. - 100 bodova, pristup na ročište 21.09.2026. – 100 bodova i pristup na ročište 16.10.2026.g. – 100 bodova, ukupno 400 bodova, odnosno 800,00 eura. Dosuđen je PDV u iznosu od 200,00 eura, sudska pristojba na tužbu u svoti od 33,18 eura, te na presudu u iznosu od 140,00 eura, pa sveukupan parnični trošak koji je tuženik dužan naknaditi tužitelju iznosi 1.173,18 eura.

26. Dosuđene su kamate na parnični trošak koje teku od presuđenja tj. od 30. listopada 2026. godine do isplate, jer se radi o dospjelom potraživanju sukladno čl. 151. st. 3. Zakona o parničnom postupku, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

U Zagrebu, dana 30. listopada 2026. godine

Sutkinja
Nives Šimunović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda u 4 istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:
- tužiteljici po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-732d7**

Kontrolni broj: **0fc23-3500a-b05cd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.